

[Handelsministeren.]

patent udstedt, idet der i den første periode på nogle få år kan have ophobet sig en række ansøgninger, som gør, at behandlingen i forbindelse med udstedelsen af et mere varigt patent vil være vanskeligere.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse gøre opmærksom på, at så vidt jeg er underrettet, har man fra tysk industris side temmeligt stærkt vendt sig imod tanken om provisoriske patenter, idet man har henvist til, at man netop har en stor interesse i så hurtigt som muligt at blive klar over, hvorvidt en ny fremstillingsmåde eller et nyt produkt kan være sikret med hensyn til patenter. Det er altså ikke således, at tanken om provisoriske patenter er noget, der er gennemarbejdet og gennemprøvet; ej heller er det en tanke, som er uden betydelig modstand; som nævnt er tysk industri stærkt skeptisk indstillet.

Dernæst har jeg et par bemærkninger til to problemer. Det ene er spørgsmålet om det høje tings medvirken i forbindelse med en eventuel nordisk konvention, det andet er spørgsmålet om folketingets medvirken ved en beslutning om ikrafttræden af de bestemmelser, som sletter undtagelserne inden for den gældende lovgivning særlig med hensyn til levnedsmidler.

Om det første spørgsmål vil jeg sige, at det jo er ganske rigtigt, som hr. Helge Nielsen nævnte det, at min forgænger tilføjede, at en nordisk konvention ville blive forelagt til godkendelse for det høje ting, og det er et løfte, som regeringen naturligvis vedkender sig. Jeg skal dog ikke lægge skjul på, at jeg personlig nok ville have foretrukket, om vi i forbindelse med den fortsatte behandling af lovforslaget her kunne tage stilling til dette spørgsmål om den nordiske konvention, således at det ikke var nødvendigt, når vi er kommet igennem behandlingen af lovforslaget her, at forestille sig en separat fremsættelse til tingets godkendelse af den nordiske konvention. Selvfølgelig er jo også formuleret på en

sådan måde i kapitel III, at det i og for sig forudsætter ved tingets eventuelle vedtagelse af lovforslaget, at regeringen dermed har en bemyndigelse til at indgå i en nordisk konvention på de vilkår, som er angivet i paragrafferne i kapitel III. Jeg ville derfor som sagt nok foretrække, om man kunne overveje, skal vi sige at fritage regeringen for det løfte, der er givet, men det kan vi jo også diskutere i udvalget, og som sagt, det er klart, at regeringen vedkender sig et givet tilsagn.

Spørgsmålet om, hvorvidt man med hensyn til ophævelse af undtagelsesbestemmelserne, særlig for så vidt angår levnedsmidler, bør forelægge tinget det konkrete tidspunkt derfor, er noget, som jeg også mener vi skal tænke lidt nærmere over i udvalget, før vi lægger os fast på nogen standpunkter. Som jeg ser dette problem, har jeg vanskeligt ved at erkende, at der skulle være tale om et ganske specifikt problem for vor levnedsmiddelindustri. De argumenter, der er kommet frem, og som vi jo alle kender, er argumenter, der i og for sig med samme ret ville kunne anføres for en hvilken som helst anden sektor inden for industrien, så jeg tror, at det mere må være de almindelige betragtninger, principbetragtningerne, der må være afgørende for en beslutning på dette område, end en specifik behandling af levnedsmiddelindustrien.

Hr. Poul Dam nævnte monopolproblemet og i forbindelse dermed tvangslicenserne. Jeg er ganske enig i, at der her er et vigtigt samfundsmæssigt hensyn, som vi må have debatteret nærmere. Jeg er af den opfattelse i øjeblikket, at lovforslaget, som det foreligger, giver en passende mulighed for at tage de hensyn til almeninteressen, som bør kunne tages, allerede af den grund, at i visse situationer ville det ikke være muligt at administrere monopolloven, medmindre man havde en adgang til at gøre indgreb i selve patentretten. Jeg tror, at det i og for sig er en fleksibel bestemmelse — og nødvendigvis må den være fleksibel — vi har